

[DYGNITARKA *sb f*

G sg dygnitarki.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Forma żeńska od „dygnitarz” ‘wyższy urzędnik zwłaszcza ziemski’; żona dygnitarza a. niewiasta zachowująca się jak dygnitarz: Ledwe dziś ze łtá iedná coby łie porwáá/ A co iey mąż rofkaże by to vdziááá. Ale gdyby then Dekret [o wygnaniu nieposłusznych żon z ziemi] ná nie vczyniono/ Tych rzędzioch co zacnieýzych trołzkę powfciágniono. Prętkoby ty podleýze iuż przełtáły tego/ By nie miáły od łtárfzych powodu ták złego. Bo s káżdey Dignitarki dziś ná świcie Wáłtá [własc. Waszti, tu symbol nieposłusznej żony, o której mowa w Vulg Esth 1/9 – 2/17] PaprPrzykaz B3v.]

WG